

RAFAŁ JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24
email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl
ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365
NIP 6461097182
tel. 501 496 198

Tychy dnia 2020.01.03.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M J

T

Sygn. Akt Ta 209 / 17

Pismo procesowe.

W imieniu skarżącego, w odpowiedzi na wezwanie z dnia 25 czerwca 2019 r. , składam do akt pełnomocnictwo szczególne raz z 4 odpisami oraz potwierdzone za godność z oryginałem odpowiednio : kopertę listu poleconego w której nadano ostateczne orzeczenie z dnia lutego 2017 r., dowód nadania wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w dniu marca 2017 r., jak również odpisy :

- postanowienia z lutego 2017 r. SO w K Sygn. Akt
wraz z kopertą listu poleconego
które jest ostatecznym orzeczeniem w rozumieniu Art. 79 ust. 1 Konstytucji
stanowiącym podstawę złożenia skargi
- postanowienia z maja 2017 r. SO w K Sygn. Akt
- postanowienia z września 2017 r. SO w K Sygn. Akt
- postanowienia z czerwca 2017 r. SO w K Sygn. Akt

Ponadto wykonując obowiązek nałożony zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2019 r. (doręczonym stronie 3 stycznia 2020 r.) podaje co następuje :

Zgodnie z Art. Art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły Sąd. Ustrojodawca zdając sobie sprawę, że nie wszystkie akty prawne ustawodawcy mogą

spełniać standardy demokratycznego państwa prawa, a w szczególności zdając sobie sprawę z możliwości naruszenia ustawą zwykłą praw i wolności konstytucyjnych - ustanowił w Art. 79 ust. 1 Konstytucji chronione ustawą zasadniczą prawo do negowania czynności ustawodawcy poprzez tzw. skargę konstytucyjną. Jednym z oczywistych celów skargi konstytucyjnej, wnoszonej przeciw po wydaniu orzeczenia sąd, jest wzruszenie orzeczenia wydanego w toku postępowania w którym użyto niegodnej z Konstytucją normy prawa.

Mechanizm wznowienia postępowania w skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego ustanawia i normuje Art. 190 ust. 4 Konstytucji . Wskazano w nim iż na warunkach wskazanych w ustawie zwykłej każdy ma prawo do wznowienia postępowania w przypadku wydania orzeczenia w jego sprawie z udziałem normy prawnej uznanej następnie za niekonstytucyjną. Zawarte w Art. 190 ust. 4 uprawnienie a zarazem gwarancja konstytucyjna stanowi realizację prawa do rzetelnego procesu określonego w Art. 45 ust. 1 Konstytucji. jest ona bowiem nierozdzielnie związana z prawem do Sądu określonym w Art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W Wyroku z dnia 7 września 2006 r. wydanym pod Sygn. Akt Sk 60 /05 Trybunał Konstytucyjny iż w zasad demokratycznego państwa prawa **„wynika konstytucyjne prawo podmiotowe do uruchomienia procedur zmierzających do wydania nowego rozstrzygnięcia opartego na stanie prawnym ukształtowanym w następstwie orzeczenia Trybunału, a zatem po wyeliminowaniu przepisu uznanego za niekonstytucyjny** (zob. wyroki z: 20 lutego 2002 r., sygn. K 39/00, OTK ZU nr 1/ (...), poz. 4; 11 czerwca 2002 r., sygn. SK 5/02, OTK ZU nr 4/A/2002 r., poz. 41). Po drugie, środki, dzięki którym cel ten ma być zrealizowany (tzw. operacjonalizacja art. 190 ust. 4 Konstytucji), pozostawiono do unormowania w poszczególnych procedurach, przyznając ustawodawcy swobodę w ich doborze. Bezpośrednią konsekwencją tego jest stwierdzenie, że pojęcia "wznowienie postępowania", którym ustawodawca posłużył się w art. 190 ust. 4 Konstytucji, nie należy rozumieć w sensie technicznym, w jakim posługują się nim przepisy proceduralne (wznowienie sensu stricto). Przeciwnie, chodzi o wszelkie środki prawne postawione stronom i sądom do dyspozycji, dzięki którym można osiągnąć efekt w postaci ponownego rozstrzygnięcia sprawy, według stanu prawnego po wyeliminowaniu niekonstytucyjnych przepisów (por. postanowienie z 14 kwietnia 2004 r., sygn. SK 32/01, OTK ZU nr 4/ (...), poz. 35; wyroki z: 11 czerwca 2002 r., sygn. SK 5/02; z 9 czerwca 2003 r., sygn. SK 12/03, OTK ZU nr 6/ (...), poz. 51; 2 marca 2004 r., sygn. SK 53/03, OTK ZU nr 3/ (...), poz. 16; 27 października 2004 r., sygn. SK 1/04, OTK ZU nr 9/ (...), poz. 96). Po trzecie, przyjmuje się, że z art. 190 ust. 4 Konstytucji wynika konstytucyjne prawo podmiotowe uruchomienia procedur zmierzających do wydania nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym powstałym po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego (por. sygn. K 39/00, sygn. SK 5/02, sygn. SK 1/04).

Tymczasem ustawa zwykła wprowadza ograniczenie w zakresie korzystania z normy Art. 190 ust. 5 Konstytucji, choć w Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 października 2004 r. Sygn. Akt SK 1/04 wskazano iż mechanizm wznowienia postępowania określony w Art. 190 ust. 5 Konstytucji **„powinien być traktowany jako norma formułująca „obowiązek efektywnej implementacji” a nie jako „dyrektywa programowa”**. W Wyroku z dnia 7 września 2006 r. Sygn. Akt. SK 60/5 doprecyzowano iż **„spoczywa na ustawodawcy, który powinien ukształtować skuteczne procedury wznowienia postępowania** .

Tymczasem wbrew dyspozycji Art. 190 ust. 5 Konstytucji ustawodawca zwykły ograniczył w ustawie prawo do wznowienia postępowania od terminu w jakim Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie. Inaczej rzecz ujmując ustawodawca zwykły w zaskarżonej normie prawnej Art. 408 KPC wprowadził termin po którym nie można domagać się wznowienia postępowania choć wynika to z uprawnienia konstytucyjnego. Działanie takie narusza istotę prawa do rzetelnej procedury sądowej tj. Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z

Art. 190 ust. 1 Konstytucji albowiem bez żadnych podstaw konstytucyjnych ogranicza **konstytucyjne prawo podmiotowe do uruchomienia procedur zmierzających do wydania nowego rozstrzygnięcia opartego na stanie prawnym ukształtowanym w następstwie orzeczenia Trybunału, a zatem po wyeliminowaniu przepisu uznanego za niekonstytucyjny**

Z tego względu skarżący domaga się uznania normy Art. 408 KPC za niegodną z powołanymi wzorcami ustawy zasadniczej.

W zakresie zaskarżonych Art. 406 KPC oraz 394 § 1 KPC zarzuty skarżącego koncentrują się na nieuzasadnionym przesłankami konstytucyjnymi mechanizmie procesowym nierównego traktowania stron w identycznej sytuacji procesowej.

Dla uzasadnienie tej tezy przypomnieć należy, że strona wnosząca skargę o wznowienie postępowania ma obowiązek procesowy skierować ją co do zasady do tej instancji Sądu, która jako ostatnia orzekała w sprawie. W przypadku zakończenia postępowania orzeczeniem Sądu I instancji skarga o wznowienie kierowana jest do tej instancji sądowej. W innych przypadkach zasadniczo kierowana jest do II instancji.

Istota problemu występującego w sprawie sprowadza się do okoliczności, że w przypadku orzekania o wznowieniu przez Sąd II instancji – od wydanego w tym zakresie orzeczenia nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia (w określonych ustawą sytuacjach możliwe jest zaskarżenie orzeczenia środkiem nadzwyczajnym do SN).

Tymczasem Sąd II instancji orzekając po raz pierwszy o wznowieniu postępowania (czyli określonym prawie strony) orzeka o tym prawie dokładnie na tych samych zasadach i w tych samych okolicznościach procesowych , co Sąd I instancji . Następuje więc niczym nieuzasadnione zróżnicowanie praw procesowych stron w identycznej sytuacji procesowej. Strona składająca skargę o wznowienie do Sadu I instancji ma prawo do zaskarżenia decyzji procesowej wydanej w tym przedmiocie, a strona składająca identyczną skargę do Sadu II instancji prawa tego jest pozbawiona.

W ocenie skarżącego takie zróżnicowanie możliwości procesowej wznowienia postępowania jest naruszeniem istoty równego traktowania stron w identycznej sytuacji procesowej. Tymczasem Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 marca 2013 r. Sygn. Akt SK 13 / 08 Trybunał orzekł iż „*Ustawodawca ma wprowadzić w zasadzie swobodę w zakresie kreowania innych niż własność praw majątkowych, zarówno co do ich charakteru prawnego, jak i przenoszalności (zob. sygn. SK 15/00). Nie uzasadnia to jednak arbitralnego kształtowania treści i granic poszczególnych praw (...), spełniających identyczne funkcje i chroniących podobne interesy (zob. sygn. SK 15/00).*

Zgodnie z Art. 32 ust. 1 Konstytucji „*prawa spełniającej identyczne funkcje i chroniące podobne interesy*” muszą podlegać jednakowym by nie rzecz jednolitym zasadom procesowym w tym identycznemu prawu do rozpoznania sprawy w dwuinstancyjnym postępowaniu. *W badanej sprawie chodzi zatem o naruszenie zasady równości oraz zakazu dyskryminacji w dostępie do sądu drugoinstancyjnego. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego zakłada w szczególności: dostęp do sądu drugiej instancji, a co za tym idzie – przyznanie stronom odpowiednich środków zaskarżenia, które uruchamiają rzeczywistą kontrolę rozstrzygnięć wydanych przez sąd – tak w Wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie SK 10/09 , por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 12 września 2006 r., sygn. SK 21/05; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).*

Podkreślenia wymaga, że badanie wniosku (skargi o wznowienie) złożonego w trybie Art. 190 ust. 5 Konstytucji w rozumieniu ustawy zasadniczej wypełnia konstytucyjne pojęcie

sprawy określonej w Art. 45 ust. 1 Konstytucji. jest bowiem kontynuacją sprawy już raz rozpoznanej wadliwie w skutek użycia normy niegodnej z ustawą zasadniczą.

W badanej sprawie zachowuje aktualność argumentacja, którą Trybunał posłużył się we wskazanym powyżej wyroku z 27 marca 2007 r., Sygn. AK SK 3/05 stwierdzając iż ze wskazanych wyżej wzorców kontroli wynika wymaganie, aby takie rozstrzygnięcie wydane po raz pierwszy w przedmiocie przez Sąd II instancji podlegało weryfikacji. Akcesoryjne orzeczenie zapadające w sprawie (...), w zakresie, w którym jest pierwszym orzeczeniem w sprawie (...) podlega kontroli instancyjnej jako orzeczenie sądowe objęte dyspozycją art. 176 ust. 1 Konstytucji, w myśl której postępowanie sądowe „jest co najmniej dwuinstancyjne”. Trybunał Konstytucyjny zwracał już w swoim orzecznictwie uwagę, że literalne ujęcie dyspozycji art. 176 ust. 1 Konstytucji ma postać dyrektywy generalnej i dotyczy ogółu (całej klasy) postępowań sądowych, bez konstytucyjnego rozróżnienia, czy odnoszą się do rozstrzygnięcia o meritum sprawy sądowej, czy też dotyczą rozstrzygania (orzekania) o kosztach postępowania (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

W odróżnieniu od bardziej ogólnego art. 78 Konstytucji, który odnosi się do różnego typu postępowań przed organami władzy publicznej, unormowanie art. 176 ust. 1 Konstytucji nie zawiera zwrotu „wyjątki od tej zasady określa ustawa”.

Mając powyższe na względzie zasadnym jest teza iż :

- Art. 408 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego
za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 190 ust. 4 Konstytucji
za niezgodny z Art. 190 ust. 4 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- Art. 406 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego
w zakresie w jakim w postępowaniu przed Sądem II instancji w sytuacji gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji nie stosuje się na jego podstawie odpowiednio normy Art. 394 § 1 ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego jest niezgodny z Art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, Art. 31 ust. 3 Konstytucji, Art. 64 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji oraz jest niezgodny z Art. 176 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- Art. 394 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego w zakresie w jakim w postępowaniu przed Sądem II instancji w sytuacji gdy o wznowieniu postępowania orzeka po raz pierwszy Sąd II instancji
 - a) nie stosuje się go do orzeczeń Sadu II instancji w związku z Art. 406 KPC
 - b) nie stosuje się go do orzeczeń Sadu II instancji w związku postępowaniem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w sytuacji gdy o odmowie ustanowienia po raz pierwszy orzeka Sąd II instancjijest niezgodny z Art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, Art. 31 ust. 3 Konstytucji, Art. 64 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji oraz jest niezgodny z Art. 176 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji.

